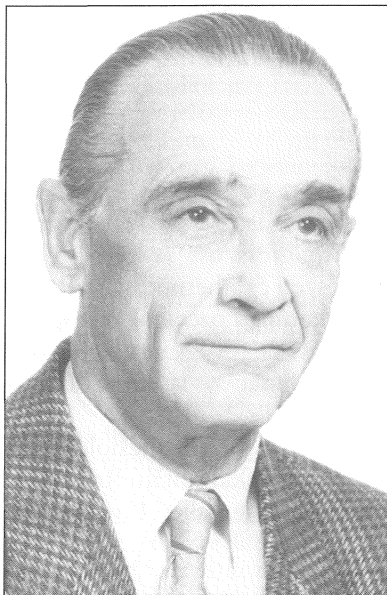

Prof. Dr. Gömör András emlékére (1922–2002)

**Dr. Szabó Zoltán
Dr. Péterffy Árpád**

Mély fájdalom tölti el a magyar sebész, szívsebész és szívgyógyász társadalmat Dr. Gömör Andrásnak, a Debreceni Orvostudományi Egyetem nyugalmazott egyetemi tanárának, a magyar szívsebészet második generációja doyenjének, hosszú és súlyos betegség után 2002. december 28-án bekövetkezett halála miatt.

Dr. Gömör András 1922-ben született Sopronban, egyetemi tanulmányait a Pécsi Orvostudományi Egyetemen végezte és 1949-ben szerzett orvosi diplomát. 1944-től, mint demonstrátor, majd gyakornok és tanársegéd a pécsi Anatómiai Intézetben dolgozott. 1947-ben bekapcsolódott Szentágothai professzor labirinthuskutató munkájába. A „*Labyrinthus*” című monográfiában ő írta a labirinthus és a nyakizmok közötti kapcsolatról szóló fejezetet.

Budapestre 1951-ben, az akkori Koltói Anna Kórházba, onnan a fővárosi Árpád, majd Károlyi Sándor Kórházba került. 1954-ben sebészeti szakvizsgát tett és adjunktusnak nevezték ki.

1956-ban a Budapesti Orvostudományi Egyetem III. Sebészeti Klinikájára nyert felvételt a Pécsről odahelyezett Kudász professzor munkacsoportjába, amely már ott is szívsebészettel foglalkozott.

Kudász József professzort 1957. márciusában a Városmajor utcai IV. Sebészeti Klinika igazgatójává nevezték ki és a Pécsen és a Koltóiban elkezdett szívsebészeti munka itt folytatódott. Ennek Gömör dr. igen aktív részese volt és a gyermek-szívsebészeti osztály vezetője lett.

1958-ban kollégájával együtt Brünnsben Navratil professzor klinikáján az Amerikából kapott szívmozgató tanulmányozták. Ennek eredményeként, hosszú állatkísérleti munka után a Gömör dr. által szerkesztett szív-tüdő motorral extracorporalis keringés segítségével 1960-ban a Városmajorban elvégezték az első sikeres nyitott szívátültetést. Ez idő tájt speciális érvarrati technikát vezetett be állatműtétekben.

1961-ben részt vett, és segítséget nyújtott Halléban, majd Rostockban a kelet-németországi első nyitott szívátültetések beindításában. Kitűnő manualitású, a tudományos munkát aktívan művelő sebész volt.

Kutatómunkájában többek között a nyitott szívátültetések veseszövődményeivel foglalkozott. „Hazai szív-tüdő készülék előállítás. Műtét utáni folyadékterápia kimunkálása 200 műtét kapcsán” című disszertációja révén az orvostudomány kandidátusa lett.

1970-ben az Országos Korányi TBC és Pulmonológiai Intézet mellkassebészeti osztályára került. Ekkor másfél éves tanulmányúton volt a Senning professzor által vezetett Zürichi Egyetemi Sebészeti Klinikán és aktívan bekapcsolódott a szív- és érsebészeti tevékenységbe.

1972-ben a Debreceni Egyetem Tüdőklinikájának sebészeti osztályára nevezték ki, majd átszervezés után az új, háromprofilú II. Sebészeti Klinikán a szívsebészet kialakításával és irányításával bízták meg. A modern szívsebészetnek Debrecenben való meghonosodásában elvülhetetlen érdemeket szerzett, kialakítva egy olyan jól képzett munkacsoport magját, amely biztos alapot nyújtott a 1980-as évek nagyarányú fejlődéséhez.

1972-től a DOTE II. Sebészeti Klinikáján munkatár-
saival közel 100 közleménye jelent meg. Az impedan-
cia kardiográfiával foglalkozva, ezt tovább fejlesztette
és a klinikumban alkalmazhatóvá tette. Elvitathatatlan
érdeme a non-invazív monitorizálásra használható
készülék megalkotása és szériagyártásának elkezdése,
amely így széles körben vált felhasználhatóvá. A mű-
szer elsősorban a szívbeteg rehabilitációjában a ter-
helhetőségük megállapításában játszik fontos szere-
pet.

Akadémiai doktori téziseit is ebből a témából írta és
védte meg: „Impedancia kardiográfia segítségével a
pulzustérfogat meghatározására szolgáló képlet kor-
rekciója heterogén betegcsoportokra” címmel. Az im-
pedancia kardiográfia elválaszthatatlanul összefonó-

dott Gömöry András nevével, aki 43 éves orvosi és 35
éves szívsebészeti tevékenység végén, 1992-ben vo-
nult nyugdíjba.

Elnyerte a DOTE Pro Universitate emlékérmét
(1992), és a Magyar Szívsebészeti Társaság Kudász Jó-
zsef emlékérmét (1998).

Orvosi tevékenysége során mindig támogatta, tanítot-
ta és segítette a fiatalabb kollégákat és szakdolgozókat.
Halálával az orvostudományt, a magyar szívsebészetet
és a Debreceni Egyetemet pótolhatatlan veszteség ér-
te. Dr. Gömöry Andrást szerető családja, barátai és
tisztelői jelenlétében 2003. január 14-én az Óbudai
Temetőben helyezték örök nyugalomra. Emlékét
őrizzük.

Kedves Bandi, nyugodj békében!

Elment Lóri bácsi

Barátai és ismerősei csak ezen a néven szólították, ami minden rangon felüli közvetlenségnek, segítő magatartásának szólt.

Dr. Peuser Lóránt az Állami Szívkórház alakuló időszakában az Alapító Atyák egyike volt. Ő hirdette meg Debrőczy Tiborral együtt a kardio-rehabilitációs programot, és a példamuta-
tó gyógyító tevékenység mellett barátjával, Barcza István főorvossal együtt az EKG-labora-
tórium kialakításában működött együtt.

Hosszú időn keresztül volt gyermekgyógyászként a balatonfüredi csecsemők (köztük szá-
mos kórházi dolgozó gyermeke) kezelőorvosa, gondozója, kedvelt „doktor bácsija”.

Sajkodi szomszédja, Németh László magányát enyhítette, számára orvosi biztonságot is
nyújtott.

Városunk „Balatonfüredért Emlékéremmel” tisztelte meg, mint a füredi Kis-Pantheon tag-
ját.

Balatonfüred, 2003. március 20.

Prof. dr. Horváth Mihály

az Állami Szívkórház
nyugdíjas osztályvezető főorvosa